

ikke at gaa saa vidt som mange af de fremkomne Forslag, da jeg mener, at dels mange principielle Grunde vilde være til Hinder derfor, og dels ogsaa forskjellige praktiske. Det skal jeg imidlertid ikke indlade mig nærmere paa paa dette Stadium, men i nærværende Lovforslag har jeg samlet de Bestemmelser, som det forekommer mig man kunde træffe, hvis man virkelig vilde tage denne Sag under alvorlig Overbetelse, og som i flere Henseender ville kunne tjene til at forbedre de uægte Børns Stilling, dels direkte, og dels derved (at Børnenes Mødres Stilling forbedres, hvad jo i Reglen indirekte kommer Børnene til Gode. Lovforslaget gaar saaledes ud paa, for det Første, at aabne Udgang til, at der kan kræves Bidrag af Barnefaderen ogsaa ud over Barnets 14de Aar i de Tilfælde, hvor Moderen er nødt til at udrede Bidrag til Barnet efter den Tid. Der findes altsaa Bestemmelser gaaende ud paa, at indtil Barnets 18de Aar, vil hun kunne kræve Halvdelen af saadanne Udgifter refunderet af Barnefaderen. I § 2 er der foreslaaet Noget, som hidtil ikke har været gjældende Ret her til Lands, men som for Resten er gjældende Ret andre Steder: nemlig at Moderen til et udenfor Ægtefæbets avlet Barn skal kunne fordre Barnefaderen paalagt at afholde mindst Halvdelen af de Udgifter som Svangerskabet og Barselsfærden have medført for hende. Det er en Ret, som hun ikke har efter den bestaaende Lovgivning. — Endelig er der i den 3die Paragraf rørt ved et Spørgsmaal, som ofte har været fremme, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan tillægges det uægte Barn nogen Ret i den afdøde Barnefaders Bo. Efter den hidtil her i Landet gjældende Ret maa det antages, at det uægte Barn, eller rettere sagt det uægte Barns Moder ikke har en saadan Ret, men at Forpligtelsen til at udrede Alimentationsbidrag ophører med Barnefaderens Død saaledes, at selv om Barnefaderens Bo er nok saa velhavende, kan der ikke i det fremfættede nogen Fordring paa Alimentationsbidrag for det resterende Antal Aar. Denne Regel indeholder jo i flere Henseender meget Ubilligt, og i Lovforslaget har man troet at burde gaa en noget lignende Vej som den, man er gaaet i Norge i denne Henseende nemlig at indrømme Barnemoderen Ret til at kræve Alimentationsbidrag for de efterfølgende Aar i Barnefaderens Bo, forsaavidt dette er solvent, naar der ikke er Enke eller ægte Børn. Man har nemlig ment, at naar der var Enke eller ægte Børn, saa vilde et saadant Kravs Fremføttelse til deres Glæde ikke være tilstedeligt; men naar

der derimod ikke er Enke eller ægte Børn, men kun fjernere Slægtninge, har jeg ment, at man med Føie kunde sige, at den Afdødes uægte Barns Krav maa gaa forud for disse fjernere Slægtninges. — Dernæst er der et andet Punkt, som maaste er det vigtigste af Alt det, som indeholdes i Lovforslaget, nemlig det, der staar i § 4. Det har jo altid været en ofte gjentagen Klage og Ulempe, at det uægte Barns Moder ikke faar disse Alimentationsbidrag, at selv om Alimentationsbidraget er ringe nok og for lille, er det Værste ved det Hele dog, at den Bedkommende ikke en Gang faar det, men at Barnefaderen i mangfoldige Tilfælde paa en eller anden Maade undrager sig fra at betale det, dels fordi han ofte ikke har Midlerne dertil, men dels ogsaa ofte fordi han, naaget han nok kunde betale det, ikke vil. Det har altid været betragtet som en Hovedopgave i denne Sag at bringe det dertil, at de uægte Børns Mødre virkelig kunne faae disse Alimentationsbidrag. Det er selvfølgelig en meget vanskeligt Sag at paavise en Udvei, som er virkelig fuldestgjørende, og der har derfor været forsøgt mange forskellige Tanker, været fremsat mange forskellige Planer i saa Henseende. En af de Tanker, som har været fremsat en Gang for nogle Aar siden ved et Lovforslags Behandling her i Landstinget, var den at stærpe Evangsmidlerne. Man fandt, at det nuværende Evangsmiddel, Afsoning paa Vand og Brød, ikke var strengt nok; man antog, at Manden ofte foretrak at underkaste sig dette fremfor at betale Alimentationsbidraget, og at man derfor skulde se sig om efter et endnu strengere Evangsmiddel. Naar man tænkte man sig Anvendelsen af Evangsarbejde i den serdobbelte Tid af den Tid, der skulde findes paa Vand og Brød, hvilket er det Forhold, som Lovgivningen iøvrigt fastsætter mellem disse to Straffearter. Det er imidlertid en Udvei, som jeg ikke tror, man bør anvende, og som jeg mener der fremstiller sig mange Grunde imod. Blandt Andet og først og fremmest er der Hensynet til selve Kommunerne, idet der som Regel ikke findes Plads i disse Anstalter til noget Saadant, saa at disse altsaa maatte udvides eller nye oprettes, hvis de skulde kunne løse denne Opgave, og dernæst er det ogsaa en betøstelig Udvei, fordi Værdien af et saadant Evangsarbejde ingenlunde ækvivalerer Bekøstningerne ved det. Saa er det ogsaa de Grunde, der fra et human Synspunkt kunne ansføres derimod, som gjør, at jeg for min Del nærer stor Betænkelighed ved at gaa over til et saa strengt Afsoningsmiddelets Anvendelse. Jeg